

MALAMANDER'IN ÇOK SATAN YAZARINDAN

DAN ve ÖLÜLER



THOMAS
TAYLOR

GENÇ
T
TİMİS



GÖRÜNMEZ WATSON'UM

Aynı o çocuk gibiyim. Hani şu meşhur filmde “Ölü insanları görüyorum” diyen çocuk.

Ancak ben bir film oyuncusu değilim. Gördüğüm insanlara gelince, eh, onlar da bir senaryonun parçası değil.

Onlar gerçekler.

Ve... Evet. Ölüler.

Bu, uzun bir süre için çok korkutucuydu. Korkutucuydu derken, insanın altına yapmasına sebep olacak kadar korkutucu demek istiyorum. Geceleri odamda

beliren şekilleri görebilen, onların inlemelerini duyabilen tek kişi olduğumu ilk fark ettiğimde bu hiç de hoşuma gitmemişti. Annemle babam, kâbuslar gördüğümü sandılar. Doktorlar ise farklı bir şey olduğunu düşünüp bana ilaçlar verdiler. Kimse bana inanmadı. Demek ki çok az rastlanan türden bir şey yapıyor olmalıyım.

Neyse işte, gerçekten çok korkutucu. Sonu gelmeyen konuşmalar, bana doğru uzanan eller, “Yardım et!” dercesine üzerime dikilen gözler... Sonunda tımarhaneye kapatılacağımı sandım. Ama birkaç sene önce, onuncu yaş doğum günümün civarında bir şey oldu.

Simon’la tanıştım.

Simon da onlardan biri. Demek istediğim, o da bir ölü. Ama bana olaylara yanlış açıdan baktığımı fark ettiren de o oldu. Çünkü, evet, kabul, bana musallat olan insanlar ölü olabilir ama unutulmaması gereken bir şey var. Onlar hâlâ insanlar. Yardımına ihtiyacı olan insanlar. Ve insanların bir şeye ihtiyacı olduğunda, bedelini mutlaka öderler.

Ama Simon biraz gizemli. Ölüler, Dünya’da kalmaya devam edip de Öbür Dünya’ya geçemediklerinde bunun sebebi genellikle yarım kalmış önemli bir iş, söylemek isteyip de söyleyemedikleri şeyler ya da intikam almaya can atmalarıdır. Ve bu konuda sus-

mak bilmezler! Ama Simon, tanıştığım ölüler arasında sorunlarını kendine sakladığını gördüğüm ilk kişi. O kadar uzun süredir ölü ki, belki de artık sorunlarını hatırlamıyordur bile.

Veya hatırlamaması belki de birisi onu yüzlerce yıl önce misket mermisiyle beyninden vurduğu içindir.

Simon gündüzleri biraz normal bir hayat yaşayabilmem için bana yardımcı olup diğer hayaletleri hizaya sokar. Sonra da gece yarısı olduğunda hayaletlerle görüşmeler başlar (başka ne zaman olacaktı sanki?). Sanki Sherlock Holmes'un medyum olanı gibiyim ama mumlarım, kristallerim ya da öyle saçma sapan şeylerim yok. Simon, çaresiz ölüleri birer birer bana getirir ve ben de onlar için ne yapabileceğime bakarım. Ve sonra da, eğer onlara yardımcı olabilmissem, bana çok özel bir şey verirler.

Bunun ne olduğunu daha sonra öğreneceksin.

Peki Simon'un bu işten çıkarı ne? İnanın bilmiyorum. Galiba sadece yardım etmek istiyor. O benim bir numaralı hayaletim gibi bir şey.

Hey, herkes kendini önemli hissetmek ister.



EVET, SİMON GERÇEKTEN BÖYLE KONUŞUYOR

“Orada mısın, Siç?”

İpeksi bir ses, “Evet, Efendi Drake,” diye yanıt verdiğinde Simon’un odamın köşesinde hafifçe parladığını fark ettim. Böyle aniden ortaya çıkmaları çok tuhaftı ama buna alışmıştım.

“Bu gece benim için bir şeyin var mıç?”

“Tabii ki.” Simon odanın ortasına doğru süzüldü. “Son derece uzun bir bekleme listen var ama ölüler çok sabırlıdır. Tabii ki yaşlı büyücü hariç. Bay Lugubrian

seni tekrar görmek için ısrar ediyor. Okul gösterinden haberdar oldu.”

“Bunu daha önce de açıklamıştım, Si,” dedim, ve bunu ilk deyişim değildi. “Lugubrian psikopatın teki. O deli yaşlı büyücünün istediğini yapmayacağım, nokta. Ve okul gösterisine katılmayı kesinlikle düşünmem. Bana başka birini getir.”

“Senin zamanından bir hayalet mi, Daniel?”

Puf minderime oturup müziğimi açtım. Ailemin tekrar kendi kendime konuştuğumu düşünmesini istemiyordum.

“Evet, gönder bakalım.”

Simon ortadan kayboldu ve bir an için hiçbir şey olmadı. Derken yanında biriyle birlikte tekrar belirdi. Şiddetli bir hayalet çığılığı duydum ve bütün bunlar biraz da olsa hâlâ korkutucu gelmeye devam ettiği için elimi öyle bir sıktım ki tırnaklarım avucuma battı. Bir kızın tamamen hayalet ışığından ve kaynayan ek-toplazmadan oluşan hayalet bedeni süzülerek odaya girdi ve havada, tepemde korkunç bir ifadeyle bana bakarak hareketsizce durdu.

Simon yetişkin bir hayaletken, bu hayalet benim yaşlarımda gibiydi. Ama hepsi gibi, o da haksızlığa uğramış ölülerin öfkesiyle doluydu. En korkutucu

hayaletlerin kız hayaletler olduğu söylenirdi. Ve galiba haklılardı!

Ürkütücü kız, her şey benim suçummuş gibi parmağını üzerime doğrulttu ve tiz bir sesle “Beni görebiliyor musun?” diye çığlık attı. “Görebiliyor musun ha?”

Her şey kontrol altındaymış gibi bir tavırla “Hop, sakin ol bakalım,” diye cevap verdim. “Sadece derin bir nefes al ve bana adını söyle. Benim adım Dan ve sana yardım etmek için buradayım.”

“Derin bir nefes mi?” Şimdi bana daha da öfkelenmiş gibi görünüyordu. “Ben ölüyüm, seni gerizekalı!”

İç çektim. Daha sert bir yönetime başvurmamın zamanı gelmişti.

“Nasıl müziklerden hoşlanırsın?” dedim telefonumu sallayarak. “Ne istersen çalabilirim. Kendi evindeymiş gibi rahat ol.”

Tahmin ettiğim gibi, bu onu can evinden vurmuştu. Ölümler kendileri için pek bir şey yapamazlar, bu yüzden de onlar için DJ’lik yapmam onları genellikle duygulandırır ve nostaljiye boğar. Ve de sessizleştirir. Hayalet kız hırlamayı bıraktı, başını düşünüyormuş gibi eğdi ve Dandik Boy Band çalmamı istedi.

Yüzümü ekşitmemeye çalıştım -sonuçta bu sadece bir işti- ve grubun adını yazdım. Dandik Boy Band

ekranda belirdi... Haydi Dan, bunu yapabilirsin! ...ve çalma tuşuna dokundum. Annemle babam muhtemelen keçileri kaçırdığımı düşünecek olsalar da, kızın yüzüne bir hayalet gülücüğünün yayıldığını görünce rahatladım.

Simon, ortalık yatıştıktan sonra, “Daniel,” dedi. “Bu, Emeline Bagport. Kendisi sadece kısa bir süredir ‘bizimle’. Onun öncelikli bir vaka olduğunu düşünüyorum ama ayrıntıları henüz elde edemedim. Onu daha önce hiç bu kadar sessiz görmemiştim.”

Profesyonel ses tonumu devam ettirerek “Merhaba, Ems” dedim. “Ne olduğunu anlatmak ister miydin? Meslektaşım ve ben senin, şeyy, durumundaki insanların sorunlarını çözebiliyoruz.”

“Öldüm ben.” Ems’in bunu söyleyip durmasına gerek yoktu ama hayaletler genellikle söyleyip dururlar. “Ve bu... Hiç de... Adil... Değil!”

“Biliyorum, Ems.” Başımı salladım. “Ölüm nadiren adil olur. Peki, nasıl oldu? Kaza mı geçirdin? Cinayete mi kurban gittin? Hayvanat bahçesinde, üzerin et sulu sosla kaplıyken aslanların kafesine mi düştün?”

Ems, bana hiç de yardımcı olmayarak “Evet.” dedi. Ardından “Hayır! Şey... İlle de bilmen gerekiyorsa, tamamen kendi aptalca hatam yüzünden oldu.” Bunu

söylerken canı normalden iki kat daha sıkkin görünmüştü. “Ama beni o adam öldürdü! Haberlerde ne derlerse desinler.”

Hiç anlamasam da “Anlıyorum,” dedim. Ölü ya da diri fark etmez, kızları anlamak çok zordur. “Peki, cinayet silahı neydi?”

“Otobüs,” dedi. Ben “Ne diyorsun yahu?” der gibi bakınca bana yan tarafını döndü ve neyi kastettiğini anladım.

Vücudunun orta kısmı, olması gerekenden biraz daha yassıydı. Ve şimdi bakarken, lastik izleri de açıkça görülüyordu.

Ama hiç de tahmin oyunları oynama havasında değilim, bu yüzden dostlar alışverişte görsün diye bir kere daha “Anlıyorum” dedim ve telefonun ekranına göz attım. Sırada çalınacak çok fazla Dandik Boy Band şarkısı vardı (Profesyonel ol, Dan, profesyonel ol). Bu yüzden de en iyi kibar ve anlayışlı ses tonumu kullanıp “Neden en baştan başlamıyorsun?” dedim.